

Юлія Сиромолот

СОНЯШНИК

ЗМІСТ

ПРОЛОГ

8

ЧАСТИНА ПЕРША

Місто, що зветься «Вирій»

11

ЧАСТИНА ДРУГА

Острів яблук

75

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

«...І ружа»

123

ПРО АВТОРА

169

Авторка висловлює щиру подяку А. Гаррідо за дружні поради і за те, що ділився зі мною своїм винятковим знанням про час і країну, Марині Аницькій і Ганні Майборді за невгамовний інтерес під час остаточного формування тексту, майстрині Юлії Ільїній за чудове художнє оформлення тексту і пані Оксані Ковальовій за нелегку роботу по редагуванню мого не надто досконалого самоперекладу.

Вона також вдячна понад будь-які слова тим, хто був тут та пішов, але залишив по собі добру пам'ять.

ПРОЛОГ

Сестро, дівчино, люба, кажуть вони... Шепочуть просто у вуха, торкаються шиї — немов протягом. Розкажи. Промовляй за нас, бо ми позбавлені сили, голосу, життя. Бо ми знесли, зникли, нас немає в цьому світі, а може, навіть, і в інших. Вони ввижаються уві сні та посеред білого дня, незнайома мова раптом стає знайомою... Чомусь це важливо. Але я не маю спокою, самі турботи, тому теж не поступаюся: чому? Чому ви всі — до мене, по мою душу, по мій голос?

Бо ти вмієш. Бо ти можеш.

А я що?

Вмію.

Ну от, і кажу.

***

Келлі Райану О'Шонессі ще не виповнилося шістнадцять років, коли він утік із дому. Втікачі з його країв зазвичай рухалися на захід, хоч і не завжди напрямки. Тож одного дня Келлі ступив на бруківку великого міста аж ген на західному краю світу. Місто надихало. Його назва нагадувала про вирій. Воно справді було невимовно прекрасне. Келлі зіскочив із підніжки вантажівки, якою їхав із півдня, і глибоко вдихнув океанське повітря.

Йому був майже двадцять один рік. Келлі вже встиг помандрувати світом, бачив лавандові поля і смітники, дороги та порти, великі міста та злиденні селища. Він був цибатий, жвавий, завзятий та безсоромний. Знав кілька мов, працював

рибалкою на траулері, бухгалтером, викидайлом, найманим танцівником. Не ухилився від бійки, якщо доводилося битися. Мав ірландське татуювання на грудях, там, де серце а воно ж теж було ірландське — гаряче, веселе й незламне.

Келлі знав, що залишиться тут. Що це місто належатиме йому. Що все попереду і що життя — чудове.

...Хай буде Симон. Приємне ім'я, пасує до зовнішності, викликає довіру. Народився в сусідній країні, навчався в Англії, повернувся був додому, але зараз там неспокійно, тож житиме та працюватиме тут. За фахом — журналіст. Ні, не політика як така. Радіо, фільми, книжки. Суспільна думка — це важливо, а суспільна думка нового покоління — це майбутнє. Світ змінився після великої війни. Він оновився — і помолодшав. Тож важливо знати, що читають, чого прагнуть та який шлях оберуть ті, кому зараз двадцять. А в цій частині світу молоді сили загалом відчуються сильніше, ніж деінде. Ця країна має великий потенціал. Життя цікаве, і найцікавіше, безперечно, попереду.

А ще Симон любить океан.

А океану тут вистачить для всіх.

...Бенедикт Карре народився і виріс у цьому місті. В найкращому місті на землі. В найкращих на світі батьків, під найсильнішим небом між горами й океаном. В місті, яке щодня усміхалося йому мільйонами облич, дивовижними образами парків та вулиць, вікнами, парканами, візерунками хмар на небі. В місті яскравих кольорів, яке було, наче рідкісна квітка посеред пагорбів та гір. У чотирнадцять років батьки подарували Бенедиктові на день народження фотоапарат.

...Катерина Славічкова народилася у Празі. У Златій Празі. Вона мала в серці суворі зими великої війни, хоча тоді була ще зовсім дитиною, мала там і ту дивовижну, казкову, святу весну, коли разом з усім білим, золотим і зеленим світом прокинулися й люди від страшної воєнної зими. Мала вона в серці й ніжні осені — оксамитові, жовтогарячі, ніжно-сірі... А потім настало літо. Те саме. Страшне й пекуче. Того року в житті Катерини все пішло шкереберть, того року в ньому було два літа.